

Τί πρέπει να αιτούμεθα του Θεού και τί όχι (Όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Οκτωβρίου 12, 2010

«Εάν τις ίδη τον αδελφόν αυτού αμαρτάνοντα αμαρτίαν μη προς θάνατον, αιτήσῃ, και δώσῃ αὐτῷ ζωήν, τοῖς αμαρτάνουσι μη προς θάνατον. Ἔστιν αμαρτία προς θάνατον· ου περί εκείνης λέγω ἵνα ερωτήσῃ» (Α' Ιωάννου 5,16).

Ευαγγελικό είναι να επιθυμείς για τον καθένα την σωτηρία του και να εργάζεσαι γι' αυτήν. Αυτή είναι η επιθυμία του Χριστού για καθέναν, αυτό πρέπει να είναι και δική μας επιθυμία. Και τούτο σημαίνει: να μην επιθυμούμε για κανέναν την αμαρτία και εκείνο που είναι αμαρτωλό, αλλά πάντα να επιθυμούμε το αγαθό και εκείνο που οδηγεί στον Πανάγαθο· να μην επιθυμούμε για κανέναν το θάνατο και ό,τι είναι θανατηφόρο, αλλά πάντα να επιθυμούμε την αθανασία και ό,τι οδηγεί στην αθανασία· να μην επιθυμούμε για κανέναν τον διάβολο και εκείνο που είναι διαβολικό, αλλά για τον καθέναν να επιθυμούμε τον Χριστό και ό,τι είναι του Χριστού. Οι άνθρωποι που αγαπούν την αμαρτία, επιθυμούν για τον εαυτό τους τον θάνατο. Εάν κάποιος είναι ανεπιστρεπτί ερωτευμένος με τις αμαρτίες του, αυτός ήδη θανάτωσε τον εαυτό του. Εάν επιθυμεί κάποιος την αμαρτία γι' άλλον, αυτός επιθυμεί τον θάνατό του. Επειδή «η αμαρτία αποτελεσθείσα αποκύει θάνατον» (Ιακ. α', 15). Υπάρχουν δύο είδη αμαρτίας: η «αμαρτία μη προς θάνατον» και η «αμαρτία προς θάνατον». Η «αμαρτία μη προς θάνατον» είναι εκείνη η αμαρτία για την οποία ο άνθρωπος μετανοεί. Κάθε αμαρτία φέρνει στην ψυχή από ένα μικρό θάνατο· ενώ με την μετάνοια ο άνθρωπος διώχνει την αμαρτία από μέσα του, διώχνει τον θάνατο, ανασταίνει την ψυχή του εκ νεκρών. Η μετάνοια δεν είναι μόνο δεύτερη βάπτισμα, αλλά και πρώτη ανάσταση. Ανάσταση της ψυχής εκ νεκρών. Η μετάνοια καταστρέφει τον τάφο της ψυχής, εξαφανίζει τον πνευματικό θάνατο, εισάγοντας τον άνθρωπο στην αιώνια ζωή. Οποιοσδήποτε αμαρτίες κι αν έχει ο άνθρωπος, εάν μετανοήσει, «ηγέρθη εκ νεκρών»: «νεκρός ην και ανέζησε, και απολωλώς ην και ευρέθη» (Λουκ. ιε', 24.32). Έτσι, «αμαρτία μη προς θάνατον» είναι κάθε μετανοημένη αμαρτία, ακόμα και αν πραγματοποιήθηκε «επτάκις της ημέρας», εφόσον αυτός που την διέπραξε είπε «επτάκις της ημέρας» «μετανοώ» (Λουκ. ιζ', 3-4). Ενώ «αμαρτία προς θάνατον» είναι κάθε αμετανόητη αμαρτία, δηλαδή κάθε αμαρτία κατά την οποία και στην οποία παραμένει ο άνθρωπος συνειδητά, εκούσια και επίμονα. Τέτοια αμαρτία προκαλεί το θάνατο της ψυχής. Και ο θάνατος της ψυχής δεν είναι άλλο παρά ο χωρισμός της ψυχής από τον Θεό, η στέρηση του Θεού και των χαρισματικών δωρεών και δυνάμεών Του από την ψυχή. Ο άγιος Θεολόγος ευαγγελίζεται: «Εάν τις ίδη τον

αδελφόν αυτού αμαρτάνοντα αμαρτίαν μη προς θάνατον, αιτήσῃ και δώσῃ αὐτῷ ζωῆν, τοῖς αμαρτάνουσι μη προς θάνατον. Ἔστιν αμαρτία προς θάνατον· ου περι ἐκείνης λέγω ἵνα ἐρωτήσῃ».

«Αιτήσῃ, και δώσῃ αὐτῷ ζωῆν». Επειδή ἔκανε αμαρτία πέθανε, νέκρωσε τον εαυτό του, σκότωσε τον εαυτό του· εἰάν παρακαλέσῃ, θα του δοθῆί μέσω της μετάνοιας ἀνάσταση ἐκ νεκρῶν, ζωῆ. Ἐτσι ἡ προσευχή και ἡ μετάνοια εἶναι νικητές του θανάτου· ἀνασταίνουσι νεκρούς. Για τὴν «αμαρτία προς θάνατον» να μην «ἐρωτήσῃ». Γιατί; Επειδή ὁ ἄνθρωπος μ' ὄλο του το εἶναι, μ' ὄλη τὴν ψυχῆ, μ' ὄλη τὴ συνείδηση, μ' ὄλη τὴ θέληση εἰσέρχεται στην αμαρτία και παραμένει συνειδητὰ και ἐκούσια σ' αὐτήν. Δεν θέλει να τὴν ἀπαρνηθῆί, να τὴν μισήσῃ. Αὐτός εἶναι ἐκεῖνος ὁ «δεύτερος θάνατος», ἀπὸ τον ὁποῖο δεν ἀνασταίνεται. Σε τέτοιον ἄνθρωπο ὁ Θεός δεν ἐπιθυμεί, οὔτε θέλει να του ἐπιβάλλει με βία τὴν μετάνοια. Οὔτε ἐπιθυμεί, οὔτε θέλει, οὔτε μπορεῖ, ἐπειδή ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη, και δια τὴς ἀγάπης «εἶναι» και ζεῖ και ὑπάρχει. Ὁ Θεός ἀπὸ ἀγάπη δημιούργησε τον ἄνθρωπο με θεόμορφη ἐλευθερία. Εἰάν ἐπέβαλλε με τὴ βία στον ἄνθρωπο τὴ θέλησή Του, τὸ Ευαγγέλιό Του, τὴ σωτηρία Του, τὴ Βασιλεία Του, τον Εαυτό Του, τότε θα κατέστρεφε τὴν ἐλεύθερη βούληση του ἀνθρώπου. Κι ὁ ἄνθρωπος θα σταματούσε να εἶναι ἄνθρωπος και θα γινόταν αὐτόματο, μηχανή, ρομπότ. Ενώ ὁ Θεός ἐπειδή εἶναι ἀγάπη, δεν θα μπορούσε να το κάνει, ἐπειδή αὐτό δεν εἶναι στην φύση τὴς ἀγάπης. Εἰάν θα το ἔκανε, θα σταματούσε να εἶναι Ἀγάπη. Εἰάν σταματούσε ὁ Θεός να εἶναι ἀγάπη θα ἔπαυε να εἶναι Θεός. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος που ὁ ἅγιος Μύστης συμβουλεύει ὅτι δεν πρέπει να προσευχόμεσθε για τὴν «αμαρτία προς θάνατον». Και μ' αὐτό τον τρόπο μας υποδεικνύει τὰ του Θεοῦ και ὡς προς τί πρέπει να αἰτούμεθα τον Θεό και τί ὄχι.

(Ερμηνεία των ἐπιστολῶν του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου ἀπὸ τον Ὁσιο Ιουστῖνο Πόποβιτς, ἐκδ. «Εν πλω»)